

[Agerschou]

Nye sociale problemer, som vi kender fra andre storbyer i verden, viser sig nu i København. »Posedamerne« er nu et fast træk i gadebilledet. Gadens børn er dukket op. Det er et vidt begreb, men det dækker over børn, der enten opholder sig hele tiden uden for familien eller kun benytter familien til overnatning eller eventuel bespisning – og også børn, der i kortere eller længere perioder opholder sig uden for familien.

Det er næsten banalt at nævne, at også med hensyn til næsten klassiske sociale problemer som prostitution og stofmisbrug har København en særstilling i forhold til det øvrige land.

Som i de øvrige byer med storbyproblemer udgør miljøet og trafikken i København et voldsomt problem. Her skal der drastiske og ressourcetrækkende indgreb til, hvis der skal ske en afgørende anderledes udvikling.

I debatterne om København har der været en tendens til at forklare problemerne med et særlig elendigt bystyre og en særlig pyrethed hos københavnernes. Det kan naturligvis ikke være nogen egentlig årsagsforklaring.

SF har været de første til at fremhæve den meget lidt heldige hånd, magthaverne på Københavns Rådhus i alt for mange tilfælde har haft. Men det er ikke nogen forklaring på storbysyndromet. Københavns grundlæggende problemer er, som tidligere sagt, de samme, som vi kender fra andre storbyer.

Fra de andre byer kender vi også det fænomen, som vi oplever i dag, nemlig at de centrale myndigheder nægter at erkende situationens alvor, og at der på denne måde opstår et modsætningsforhold mellem de centrale myndigheder og de pågældende byer.

Hvis vi vil have vendt udviklingen i hovedstaden, må Folketinget og regeringen bidrage. I disse år opstår der mange folkelige bevægelser i København, der forsøger på at tage fat på problemerne. Kulturelle aktiviteter blomstrer, sociale projekter er i gang, og mange kræfter i befolkningen lægger planer for at være med til at prøve at gøre København til en by, der er til at leve i.

Men disse kræfter kan ikke gøre det selv, de har brug for medspillere i form af et bystyre, der ved, hvordan tingene hænger sammen, og er klar til en demokratisk dialog. De har brug for et Folketing og en regering, der er klar til at være med, specielt hvad angår de økonomiske res-

sourcer, der er nødvendige. Det er ikke bare for københavnernes skyld, at der er brug for det; hele landet har brug for en hovedstad, der fungerer.

På den baggrund skal jeg på vegne af Socialdemokratiet og SF fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget opfordrer regeringen til efter forhandling med Københavns Kommune og med baggrund i Amtskommunernes og Kommunernes Forskningsinstituts Københavner-rapport fra 1985 at fremkomme med forslag til langsigtede løsninger på Københavns økonomiske og strukturelle problemer til forelæggelse i Folketinget i foråret 1990.

Tinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.

(Dagsordensforslag nr. D 42).

Tredje næstformand (Povl Brøndsted):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Aage Brusgaard (FP):

Det er til hr. Agerschou. Du nævnte, at Københavns Kommune har særlig store problemer, og så remsede du en del op. Og så nævnte du hvorfor.

Tredje næstformand (Povl Brøndsted):

Der må ikke bruges direkte tiltale!

Aage Brusgaard (FP):

Nå, så undskylder jeg!

Hr. Agerschou nævnte så direkte, at de borgerlige partier ikke havde forstået eller evnet at gøre noget; de havde i hvert fald ikke gjort nok.

Så vil jeg godt spørge: Er det de borgerlige regeringspartier, der ikke har gjort nok? Dem har vi kun haft siden 1982, og jeg må formode, at nogle af de problemer, du remsede op, går længere tilbage end til 1982, og da havde vi altså ingen borgerlig regering.

Hvis du henviser til selve Københavns Borgerrepræsentation, så mener jeg ikke, der er borgerligt flertal der! Så vidt det er mig bekendt, er der meget stort socialistisk flertal. Men hr. Agerschou mener måske ikke, at bor-